

Indhold:

Flagsang. — Kronprinsens Amme. — De sidste Begivenheder. — Kristiania. — Nyheder. — Lidt af hvert.

Flagsang. *)

Det Kors i Flagets røde Bund,
det har vort Folk i Nødens Stund.
Mens Vejret tog
og Lynet slog,
saa Folket, at et Tegn det var,
som Frelse for dets Frihed bar.

Thi Korjet er den stærke Tro,
som har i Normandshjertet Bo,
den Tro, som staar
i Trængselsaar,
som gjennem Nederlaget bær,
den Tro, at „Gud. han ataat er.“

Det Kors er gnmelt her i Nord,
var engang Hammeren for Thor.
Nu Folkets Kraft
tar om dens Skæft
og slaar i Fredens Jdræt Slag
lig Gudens gamle Sætun-Tag.

Staa nu som Spir paa Norges Tag
og kors vor Kirke, Lov og Sag!
Velsign, o Flag,
vor nye Dag,
gaa foran Du paa Folkets Gang
og vær dets fronte Frihedssang.

Jonas Lie.

*) Denne dejlige Sang er, som man vil se, en Fortfortning af den, som stod i vort Blad den 17de Maj dette Aar. Maatte den faa en god Melodi og blive alment sunget i Skolerne. B. B.

Kronprinsens Amme.

(Uddrag af Auerbachs „Auf der Höhe.“)
(Fortsættelse fra forr. No.).

Overhofmesterinden lod nu en Lafaj melde Livlægen, at den lille kongelige Højheds Amme var kommet. Derpaa ringte hun paa Kloffen, og da en noget aldrende Dame med lange Loffer, der lignede Høvelspaaner (saa forekom det i det Mindste Valpurga) traadte ind, vendte Overhofmesterinden sig til hende og sagde: „Kom nærmere, kjære Frøken Kramer. Her ser De den lille Prins's Amme, som er blevet givet til deres specielle Omhu. Tag hende med dem og lad hende faa Noget at spise. Hvad skal hun spise, Hr. Hoflæge?“ — „Stærk Bouillon og intet Andet.“ — „Gaa nu med Frøkenen, mit kjære Barn“, sagde Overhofmesterinden, farvel!“ Frøkenen med Høvelspaanerne rakte Valpurga Haanden og sagde: „Kom med mig, min Kjære!“ Valpurga nikkede til Overhofmesterinden, og var i Hjertet saa glad over, at hun blev saa venlig behandlet, og især over, at hun var blevet kaldt „kjære Barn“. Hun fulgte nu Frøkenen til deres Bærelse, og de to blev snart gode Venner. De fortalte hinanden, hvad de hed, og Frøken Kramer syntes, Valpurga var et vakkert Navn. „Jeg tænker, De kommer til at beholde det.“ — „Beholde mit Navn? Hvem skulde kunne tage det fra mig da? Saa er jeg døbt, og saa har man kaldt mig siden jeg var liden.“ Frøkenen vidste snart at berolige hende, og bad hende at lægge sig paa Sofaen eller sætte sig i Lænestolen, for at hun kunde hvile sig efter Rejsen. „Tak, jeg sidder godt her,“ sagde hun, idet hun satte sig paa en Stol. Da Frøken Kramer havde været borte ved Døren for at give Befaling til at hente Boullonen, og kom hen til Valpurga igjen, saa hun, at hun sad og storgraad. Hun spurte hende deltagende, hvad der fejlede hende, og hvad hun ønskede. „Jeg ønsker ikke Noget. Al! naar jeg blot ikke havde rejst hjemmefra. O! jeg vidste ikke, hvad det var, jeg gjorde, da jeg sagde ja. O mit Barn! Min Hanser! Min Mor — Men vær med det! Nu blir jeg nok roligere. Saa, nu er det over.“ Frøken Kramer bad hende

nu at spise lidt af Suppen, som var bragt ind; men Valpurga vilde ikke have Rjødsuppe, sagde hun, og syntes, at hun ikke behøvede Tilladelse til at spise, hvad hun vilde, da hun jo ikke var syg. Mellevælling var hun vant til hjemme og den vilde hun helst lage selv. Frøkenen vidste ikke, hvad hun skulde gjøre, men til al Lykke kom Livlægen ledsaget af Hoflægen netop ind til dem. „Velkommen Valpurga,“ sagde den gamle Livlæge, og trykkede venligt hendes Haand. „Nu maa du ikke være bange, Barnet mit! Du vil nok komme til at like dig her. Tro mig, man koger med Vand allesteds, og Folk her paa Slottet er akkurat som dem hjemme ved Sjøen, ligesaa gode og ligesaa flette, ligesaa kloge og ligesaa dumme, ja det vil da sige, det Sidste forstaar de at skjule.“ Ved Doktorens venlige Ord oplæredes Valpurgas Ansigt. Det var en Mand, som hun kunde forstaa. „Jeg siger Dem mange Tak, Hr. Doktor! Det skal jeg sandelig mærke mig.“ Paa Frøkenens Spørsmaal, om hun skulde faa Mellevælling eller Bouillon, svarede Livlægen: „Mellevælling naturligvis. Det er bedst at hun faar det, hun er vant til.“ Han forklarede nu Valpurga, at hun om en Stund skulde faa komme ind til Dronningen, og formanede hende til ikke at bedrøve hende og ikke opbidse hende, da hun var meget svag, og ikke taalte stort. „Nej, jeg skal nok gjøre det rigtig, det kan De forlade Dem paa. Følger De med?“ — „Nej, men jeg træffer Dig der. Men spis nu lidt Suppe. Ja vent lidt, den bør affjøles lidt først. Følg med mig herind et Øjeblik.“ „Jeg synes saamænd, jeg har hørt Deres Stemme før.“ — „Det kan nok være. Jeg er ogsaa fra Bjergene og har ofte været i Dine Forældres Hus. Din Mor har tjent hos Frihonden paa Frihedslund, det er en slink Kone, og Din Far kjendte jeg godt, det var en munter og prægtig Tyr.“ Valpurga var stolt over, at man her ved Hoffet kjendte hendes Forældre, og at de blev rost, saa Andre hørte paa det, og fulgte villig Doktoren ind i det andet Bærelse. Da hun kom igjen, var Frøken Kramer alene inde. Valpurgas Tanker maa have fløjet hjemover, thi pludselig raabte hun: „Al, Gud! Det havde jeg nær glemmt!“ Hun tog nu Brødet, som Moderen havde givet hende med, udaf

Bøsen, og det Første hun nød i Slottet, var Brødet hjemmefra, som Moderen havde baget. Det skulde fri hende for Hjemten, og det gjorde det ogsaa; thi hun blev muntere for hver Bid, hun tog. Nu kunde gjerne 7 Dronninger komme, hun var ikke bange mere og ikke graad hun mere heller. De smaa Smuler, som var faldt ned i Fanget hendes, samlede hun omhyggelig op, som om det skulde været Helligdomme, og saa tog hun fat paa Melkevællingen. „Kan jeg faa vasse og greje mig nu?“ spurte hun, da hun var færdig. „Ja da. Hoflægen har befaleet det.“ — „Jeg behøver da rigtignok ikke Befaling til det alligevel,“ sagde hun i en halvt vred Tone, og da Frøkenen vilde at hendes Kammerpige skulde frisere hende, nægtede hun det bestemt; paa hendes Hoved skulde der ikke komme nogen fremmed Haand. „Saa, nu vil jeg til Dronningen. Hvad kalder man hende?“ — „Deres Majestæt eller naadigste Frue?“ — „Jeg havde nu lidt meget bedre at hede Landsmoder, som Præsten siger i Kirkebønnen, hvis jeg havde været i hendes Sted, men nu vil jeg gaa.“ — „Nej! De maa vente lidt, til De blir kaldet.“ — „Naa, jafaa! Men jeg har Noget at bede Dem om. Kjære sig Du til mig.“ — „Ja, dersom Dverhofmesterinden tillader det, vil jeg gjerne det.“ — „Alt saa her maa man spørge om Alting, her? Hvem er det, som hænger der paa Væggen, De?“ — „Det er Dronningen.“ — „Er det Dronningen? Nej, hvor vakker hun er, og saa ung. Aa du søde min, hun er vist bare en spyten atten Aar?“ — „Ja, Dronningen er ikke mere end 18 Aar.“ Valpurga saa længe paa Billedet og bad sagte for den, som det forestillede. Smidertid blev der banket paa Døren, en Lafaj traadte ind og meldte, at Hans kongelige Højheds Amme skulde komme til Dronningen. Valpurga rejste sig og fulgte Tjeneren, der førte hende gennem Thronsalen, Balsalen og forbi Kapellet. Døren stod aaben, og Valpurga, som kigede ind, nikkede til Maria med Jesusbarnet over Alteret, som hun skulde have været en personlig Bekjendt af hende. Fra Kapellet gik de op i anden Etage. Her stod Lafajer og Bagter, og Valpurga syntes, at Alt her var saa fint, at hun neppe turde træde paa de kostbare Tæpper, der var lagt paa Trapperne. Hun førtes nu gennem flere Værelser, hvor der vrimlede af Hoffolk, som sladrede sammen, men som taug og betragtede hende, da hun gik dem forbi. I det tredie Værelse traf hun Livlægen, der forestillede hende for en Mand i prægtig Uniform og med mange Stjerner paa Brystet: „Det er Hans Majestæt Kongen.“ — „Ja, jeg kjender ham nok, jeg har set ham mange Gange,“ sagde Valpurga; „min Far har ofte sat ham over Sjøen, og det har Hanser ogsaa.“ — „Nu, vi er altsaa gamle Bekjendte,“ svarede Kongen. „Ja, saa vil vi fornøje Bekjendtskabet. Men gaa nu til Dronningen, og vogt Dig for at sætte hende i Bevægelse.“ Valpurga fulgte nu Livlægen og Dverhofmesterinden, som ogsaa var kommet til, til Dronningens Gemakker. Hun mistede rent Pusten, da hun traadte ind i det Værelse, hvor Dronningen laa, saa fortryllet forekom Alt hende. En grøn Lampe i Taget bredte en eventyrlig Lysning over Værelset. Borte i den blaa Himmelsfæng, med den blinkende Krone ovenpaa, laa Dronningen. En stille Glans syntes at omgive hendes Ansigt. „Er Du der?“ spurte en blid Stemme. „Ja, Fru Dronning! Gudsfred! Vær De bare rolig og glad. Alt er jo Gudskelov gaat godt.“ Ved disse Ord trængte Valpurga sig frem til Sengen, rakte sin Haand til Dronningen og den trælledede og den bløde Haand, den ene saa haard som Bark, den anden blød som et Silkeblad, omfattede hinanden. „Lad skal Du have fordi Du kom. Gjorde Du det med Lyft?“ — „Ja, jeg er kommet med Lyft, men jeg rejste ikke med Lyft hjemmefra, det skal Gud vide.“ — „Du har vist Dit Barn og Din Mand meget kjær?“ — „Jeg er jo min Mand's Kone og mit Barn's Mor.“ — „Dg din Mor plejer med Omhu Dit Barn?“ — „Ja, det forstaar sig. Men nu maa De ikke snakke mere, Dronning Majestæt. Jeg vil blive en bra Amme for Deres Barn, det kan De være vis paa. Saa, sov nu rigtig godt, og gjør Dem ingen Sorger. Nu vilde jeg gjerne faa se vort Barn.“ — „Det sover, her ligger det ved Siden af mig.“ Valpurga mærkede, at En nappede hende i Kjolen, og sagde derfor hurtigt; „Godnat, kjære Fru Dron-

ning. Kast De alle unødvendige Tanker fra Dem. Vi vil nok siden faa Tid til at tale sammen. Farvel!“ — „Nej, bli! Du maa blive lidt til,“ bad Dronningen. „Men Deres Majestæt,“ indvendte Livlægen. „Aa lad hende blive en liden Stund til,“ bad Dronningen i en barnlig Tone. „Tro De mig. Jeg har ikke ondt af at hun taler. Tværtimod, da hun traadte hen til min Seng, og jeg hørte hendes Stemme, var det mig, som om paa engang den hele friske Alpenatur duftede mig imøde. Jeg synes jeg ligger paa et højt Bjerg og ser ud over den vide, skjønne Verden.“ — „Netop denne Bevægelse er høist skadelig, Deres Majestæt!“ — „Nu! jeg skal være rolig. Men lad hende blive blot et Øjeblik. Lad os faa lidt mere Lys, saa jeg kan se hende.“ Man tog Skjærmen af en Lampe, der stod paa et Bord i Nærheden, og de to Mødre saa paa hinanden. „Hvor vakker Du er,“ raabte Dronningen. „Det kommer der ikke an paa længer,“ svarede Valpurga. „Nu er vi begge Gudskelov høvet over de Narrestreger, som kan fordreje Hovedet paa En. De er Hustru og Mor, og det er jeg ogsaa.“ Lampeffærmen blev nu atter sat paa og Dronningen sagde sagte, idet hun greb Valpurgas Haand: „Vøj Dig ned, og lad mig kysse Dig.“ Valpurga bøjede sig ned til hende, og Dronningen kyskede hende. „Saa, gaa nu og vedbliv at være ligesaa god, som Du vist er.“ En Laare faldt fra Valpurgas Øje paa Dronningens Kind. „Græd ikke. Du er jo ogsaa Mor,“ sagde Dronningen. Valpurga kunde ikke svare, og vendte sig for at gaa. „Hvad heder Du,“ hviskede Dronningen efter hende. „Valpurga,“ svarede Livlægen. „Synger Du vakker?“ spurte Dronningen. „Ja, Folk siger det,“ svarede Valpurga. „Saa syng ofte for mit Barn, vort Barn, som Du kalder det. God Nat!“ — „Dronningen har kysset mig, det er en Engel. Jeg havde aldrig troet, at der fandtes saadanne levende Menneffer,“ raabte hun, da hun kom tilbage til Frøken Kramer. Da Dronningen var sovet ind, bragte to Damer en liden forgyldt Bugge ind i Valpurgas Værelse. Valpurga pustede tre Gange paa Barnet, før hun lagde det til Brystet. Barnet slog engang Øjnene op, men lukkede dem strax igjen. Snart var Alt roligt i Slottet. Valpurga sov rolig med Barnet ved sin Side, mens Frøken Kramer vaagede i Forværelset. (Forts.).

De sidste Begivenheder.

Da Keiser Napoleon nylig tog Afsted med sine Generaler i Lejren ved Chalons, fandt han det rigtigst at afholde sig fra enhver politisk Udtalelse, saafom man nuomstunder er tilbøjelig til at lægge en krigerisk Mening i endog de fredeligste Ord. Kong Wilhelm af Preussen formaar ikke at vise saamegen Selvsornegelse. Han er en gammel, enfoldig Hugas, hvem Sejren ved Sedona og det prægtige Navn, „Wilhelm Erobreren,“ har gjort rent fortryllet, og han kan nu ikke lade være at klirre med Sablen ved alle mulige Lejligheder. Ved det Besøg, han i disse Dage aflagde i Hofstens Hovedstad, Kiel, holdtes der flere Taler til ham, og deriblandt en af Universitetets Rektor, som fremhævede det Ønskelige i, at Freden blev bevaret. Hs. Majestæt bemærkede i sit Svar herpaa, at han vistnok delte dette Ønske; men han maatte dog gjøre opmærksom paa, at Krig skundom kunde være nødvendig. Uden Krig vilde jo Holfstenerne ikke have opnaaet den Lykke at være preussiske Underaatter, og, naar Andre skal forhjælps til den samme Lykke, vil det maatte vise sig uundgaeligt at gribe til det samme Middel. Han vilde til sine Tilhøreres Beroligelse erklære, at han i Europas nuværende Stilling ikke ser nogen Anledning til en Forskyrrelse af Freden. Men hvad der efter hans Dverbevisning endnu mere vilde berolige dem, „det var — og her pegede han paa sine Generaler og Admiraler — at kaste Blikket paa de her tilfærværende Repræsentanter for min Far og min Flaade, denne Fædrelandets Kraft, som har godtgjort, at den ikke viger tilbage for at optage og udfegte en Kamp, som paatvinges den.“ Det skulde Mindre til end slige drabelige Ord for at stramme Bøttet af Folk i saa truende Tider som disse, og Kong Wilhelms Tale har da ogsaa haast til Virkning en voldsom Synken af Kursjerne paa Lyfflands Børs og en almindelig Fornyttelse blandt Spekulanterne. Hvad den preussiske eller preussifindende Presse angaar, da er den selvfølgelig nødt til at lade, som om den er yderst begejstret over Kongens mandhaftige

Sprog. Men det skinker dog igjennem, at den Intet vilde haast imod, at det havde været noget mindre udfordrende, og den gjør sig al mulig Umage for at give Kong Wilhelms Ytringer en fredelig Fortolkning. Som vi omtalte forrige Gang, plages nemlig Preussierne nufortiden langtfra af den samme Krigslyst, som for et Aar siden, og det er aabenbart, at deres Selvtillid er taget af i samme Forhold, som de franske Chassepotgeværer og den franske Hær er taget til. De vil ingenlunde gjøre sig fortrolige med Tanken om, at Preussen skulde gaa en Enkamp mod Frankrige imøde, men søger Trøst og Beroligelse i allehaande fjerne Muligheder for en Alliance nu med den Magt og nu med den Magt, ja de hengiver sig endog til Drømmerier om et almindeligt europæisk Forbund imod Frankrige, hvoraf man tydeligt ser, at de maa befinde sig i en feberagtig, angstet Sindstilstand. Vi omtalte sidst, hvorlunde det for nogen Tid siden blev almindelig forfikkret i den preussiske Presse, at der var de bedste Udsigter til en Gjenoprettelse af den gode Forstaelse mellem Østerrige og Preussen. Skjønt det nu senere tilfærelselig har vist sig, at dette Nygte saaned al Grund, er der dog fremdeles enkelte blandt de preussiske Blade, som ikke kan give Slip paa den taabelige Ide, at Østerrige skulde være villigt til at gaa i Jlden for den preussiske Sterkhed. Hvad Rusland angaar, da synes man sikker paa at faa denne Magt til Forbundsfaelle i en Kamp mod Frankrige, og det Samme gjælder ogsaa om Italien, skjønt man i saa Henseende neppe har Andet at støtte sig til, end hvad nogle faa garibaldiske Blade udtaler. Men man slaar sig ikke tiltaals hermed. I den allersidste Tid har man ogsaa begyndt at vende sit Blik mod England, og flere preussiske Blade lader sig tilfærværende Korrespondencer fra London, hvori det erklæres for en afgjort Sag, at John Bull vil ile Preussen til Hjælp med sine militære Kræfter og sine Pengemidler. Der er vistnok endel Betænkeligheder tilbage hos den engelske Regering; men dem vil nok Grev Bismarck, der i næste Maaned skal drage til et engelsk Vadested, saa Bugt med. Det er overflødig at gjøre opmærksom paa det Urimelige i, at man haabe vil være allieret med Rusland og England. Enten har man Rusland med sig, og da vil man nødvendigvis faa England med sig, eller omvendt.

Kristiania.

Den 26 September 1868.

Det norske Samlag averterer i vort Blad de Bøger i Landsmaalet, som det til Dato har uddelt til sine Medlemmer. Kontingenten er liden, men vi maa beklage, at Støtsteparten af det, som gives for den, har ringe Værd udenom det at give Sprogprøver. Vi skal tillade os at pege paa en anden Opgave, som nærmest maatte ligge for det norske Samlag. Det er, at udgive en Fortegnelse over de Ord og Ord-Forbindinger i vort Sprog, som er fremmede for dets Bæsen, og at sætte de Ord og Ord-Forbindinger ind, som de forskjellige Maalsbrøgere har foreslaaet at tage i Bytte. Her tænker vi paa dem Alle, ligesaa Svar Maalen til G. A. Krogh, d. v. s. de bedre Forfattere, som ligger mellem disse to Yderligheder. Er der Ord og Ord-Forbindinger, som endnu ikke er søgt byttet bort, maatte det Udvalg, Samlaget satte til at skjotte denne Gjerning, prøve selv at finde Bytteemne. Men vi maatte faa den Mand's Navn sat under Dødet, som først havde foreslaaet det, og dets Forhold til Oldnorsk og Dialekt opgivet. Saa kunde hver Forfatter, som føler Trang til efterhaanden at bytte ind, slaa op i Fortegnelsen, tage eller vrage, — Forraadet var der. Væs det med Liden spørre, som vi nemlig haaber, gav man Tillæg; men man opskættede ikke i Paavente deraf; thi det er eens med at opskætte hele Byttet, som vil tage Tid nok alligevel, da det alene kan foregaa efterhaanden og forjæggvis.

En sliq Ordbog blev temmelig haandterlig; thi Meningen er blot at tage de Ord, som er fremmede, ikke tilfærværende dem, som i Tidens Løb har faaet en anden Form, uden forjaaviddt noget af denne Form ogsaa kun er et fremmed Paahæng og ikke en naturlig Sprogudvikling. Meningen er, forat tale tydeligt, Overlærer R. Knutsens; vi ved ikke, om han er med i Samlaget; men han kunde vist med Nytte tilfælles, hvis Samlaget for Alvor tog en saadan Opgave i sin Haand, der efter vor Mening skulde paa og lettede den hele Sprogbevægelse langt dygtigere end mange af deres Bøger.

— Man vil huske, at der har været Rister udsendt til Akademikere, Skolelærere og Underofficerer, vi tror ogsaa til Kontorister og Telegrafister, hvori disse ærede Klasser har underfret et Ønske om at faa Stemmeret. Disse Rister, som nu inddrages, skal have faaet nogle Tusinde Underskrifter. Tallet er her ligegyldigt, selve Tanken derimod, at hver Stand søger derom for sig, er betegnende for den Sort Almenaand, som vore 54 Friheds-

aar har opdraget! Det er en Rasteaand, forræderst mod Medborgerne. Den nærer stærkt Tro paa egen Overlegenhed og mener at have Ret til paa den at faa en politisk Forret. Man vil altsaa faa sin Overvægt i Dannelse eller Penge to Gange betalt, først ligefrem som Indskydelse, dernæst som en lovlig sikret Forret, fordi man har denne Indskydelse. D. v. s., først vil man have sin Plads betalt, dernæst vil man have Betaling, fordi man har faaet den betalt.

Men hvorledes tør Nogen nu gaa ind i Sag med Embedsmænd og Ejendomsbesiddere og med dem paatage sig Ansvar for alt, som sker ved Lov og Lovs Virkning i dette Land? Tør svare for hundrede tusinde Andre, deres timelige og evige Vel, idet man tager Lovgivermagten fra dem og derved en stor Del af deres Selvbestemmelsesret? Hver Mand tør tage paa sig den Pligt, det Ansvar, at stemme — vi kan sige for 50 andre myndige Mænd, som kanske slet ikke vilde have valgt ham dertil, — og saa gider han som oftest ikke engang stemme for sig selv!

At flere vil ind i dette skjæve, mod kristelige og borgerlige Pligter lige stridende Forhold, er forunderligt og er dem ingenlunde til Gode. Selv om Stemmeretten blev dem tilbudt, burde de skyde den fra sig, sigende: jeg tør ikke tage den, saalænge mynige og hæderlige Arbejdere, Haandværksmænd og Sjøfolk ikke har samme Ret som jeg.

„Udslugter paa Naturvidenskabens Enemærker“, af Rudolf Warberg, indeholder en Række Afhandlinger af naturvidenskabeligt Indhold, hvoraf de fleste er fremkomne som Recensioner af tidligere udkomne Skrifter. Alle er de betragtede fra et natur-filosofisk Synspunkt, men behandler forresten Emner fra de fleste af Naturvidenskabens Grene, saaledes fra Kemien, Botaniken, Astronomien, Zoologien, foruden flere, der er af en mere udelukkende filosofisk Karakter. De fleste vedrører Spørgsmaal, der hører til de vigtigste paa Naturvidenskabens nuværende Standpunkt; saaledes indeholdes i flere Belysning af Darwins Theorier. Paa et Par nær har alle tidligere været trykte i forskjellige danske Dagblade og Tidsskrifter. Den første af Afhandlingerne danner en Indledning til alle de øvrige og kaldes „en gammel Vildfarelse“. Denne viser, at Intet gaar tilspilde i Naturen, Intet fortæres for spjortst at forsvinde. Naar et Stykke Træ brænder, udslættes ikke dets Tilværelse i Naturen; men det opløses i sine 2 Faktorer, Aften og de undvigende Luftarter; og naar disse nøjsagtig opsamles og atter forenes, danner de et Legeme, der i Begt ganske svarer til det oprindelige Stykke. Paa samme Maade gaar det alle Legemer, organiske og uorganiske. Sproget udmærker sig ved en smuk og fuldendt Form; men Dredens Skrivemaade er noget anderledes, end man ellers er vant til.

— „Tidskrift for Havedyrling“, udgivet af J. A. Dybdahl, i Kommission hos Boghandler Gad i Kjøbenhavn.

Det er en Kjendsgjerning, at Sansen for en mere udviklet Havedyrling i de senere Aar har en betydelig Grad er tiltaget i Landet. Hertil har fornemmelig de mange og populære Arbejder af Professor Schübeler hidrager; men mange Sider af Havedyrlingen har endnu ikke fundet sin Behandling hos os. „Tidskrift for Havedyrling“, der udkommer i Kjøbenhavn 1 a 2 Gange maanedlig i et Hefte paa 1 Ark, er beregnet paa at give en alsidig Dannelse i Havedyrlingen og indeholder derfor Afhandlinger, der giver Anvisninger saavel i Dyrskulturne som Landstagsgarteri, ligesom der ogsaa jævnlig findes Uddrag fra fremmede Tidsskrifter. De fleste Afhandlinger er vistnok afpassede efter danske Forhold, men vil dog med Nytte og Interesse kunne benyttes af norske Havedyrlere.

— Om Husdyrenes Fodring i Missværtaar af J. Arrhenius er en Bog, som burde sees i hver Landmands Hus, da den giver fortrinlig Anvisning til at fodre Kreaturene paa en hensigtsmæssig Maade og navnlig til Indsamling af Nødsoder. Pris 12 p.

Af skandinaviske Blades Indhold i sidste Uge. „Fædrelandet“ vrimer af Artikler, fremkaldte ved Præsidentkongens Besøg i Sønderjylland, og hvis Indhold naturligvis fornemmelig drejer sig om Pragerfredens § 5.

— Den bekjendte svenske Forfatter, Victor Rydberg, har til Kirkefødet indgivet et Forslag, som gaar ud paa, at alle Eder, som i Kirkeloven foreskrives aflagte paa de symboliske Bøger, skal aflægges og erstattes med Løfter af den Bestaaende, at den hellige Skrifts udelukkende Autoritet i kristelige Troespørgsmaal og de symboliske Bøgers underordnede Stilling under disse tydelig kommer frem. Hvad selve Eden angaar, saa mener Forslagsstilleren, at det netop er den, som har afholdt saamange svenske Unglinge fra at betrede den præstelige Bane, hvilket Sveriges Mangel paa Præstemmer tydelig viser virkelig finder Sted. — Flere af de svenske Blade, blandt andet „Ny illustrerad Tidning“, har optaget og udtalt sig om „Norsk Folkeblads“ Artikel om Forandringen af Flaget.

— I „Morgenbladet“ har i den forløbne Uge nogle fortløbende Artikler om vor Kirkeforfatning staat at læse. Forfatteren søger at bevise, at et Kirkeføde, som Kirkekommissionen har foreslaaet, aldeles ikke vilde passe for vore Forhold, og at det i hvert Fald ikke er nødvendigt. Han synes forresten at være af alt andet end liberale Grundsetninger og mener, at det slet ikke er saa galt, som vi har det, og at Stortinget nok endnu en Stund kan gjøre Tjeneste som Lovgivende Myndighed inden Kirken. Naar den Lov blir opbevaret, at Kongen og Landets Embedsmænd maa bekjende sig til den lutheriske Lære, da, men ogsaa først da, mener han, det blir nødvendigt i Kirkesager at sætte en Magt over vor Dyrighed. — Af Fortsettelsen af Prof. Brochs Beretning i Aftenbl. om Skoleforholdene i Schweiz fremgaar, at, medens der her i Byen paa hvert Almuekolle besjgende Barn anvendes en Lærersøn omtr. 3 Spd. stor og en Udgift ogsaa af omtr. 3 Spd. aarlig, saa blir i Basel for hvert Barn, der besøger Menighedskolle, Lærersønnen omtr. 10 Spd. og Nettoudgiften næsten 9 Spd. Saa langt forud er de beredte. De Lærere, der læser i de lavere Klasser, lønnes mærkeligt nok bedre end Lærerne i de højere; men saa fordrer man ogsaa, at de skal bringe noget Ordentligt ud af sit Arbejde. Prof. gaar dernæst over til at omtale de andre Lærerskoler, som f. Ex. Søndagskoler, Aftenkoler, Tegnekoler, Waisenhuuse, Jdiot- og Døvsstumskoler osv., og alle sammen faar de Lovord af ham. Dgaa Aftenbladet har ytre sig varmt mod den Behandling, som Prof. C. D. D. Bang har maattet lide af flere af sine Kollegar.

Nyheder.

Den kongelige Familie med Kongen, Dronningen, Prinsesse Lovise og Kronprinsen af Danmark kom til Fredrikshald i Søndags Kl. 9 1/2 Aften, medens Prins August med Hustru var kommen Kl. 3 Efterm. Byen gav Midbag, og om Aftenen var den og Fæstningen glimrende illumineret. Den rige Oplysning lige til Fæstningens Top tog sig særdeles godt ud i den mørke Aften; paa Broen var rejst et med Gasblus oplyst Transparent med det svenske, danske og norske Flag paa den ene Side og paa den anden det kongelige Navneziffer rigt omgivet af Flag. Genimod Midnat hørte Dronningen og Prinsessen ned til Dampskibet „Kristiania“, medens Kongen og Kronprinsen af Danmark gik derned under den talrige Foramlings stærke Hurraraab. Prins August med Hustru og Følge drog afsted paa Dampskibet Vegir, men steg senere i Kristianiafjorden ombord paa „Kristiania“, for at Ankomsten til Hovedstaden kunde være samtlig. Herinde var paa Palæbryggen rejst en med Blomster og Flag udsmykket Pavillon, paa hvis Bæg mod Søen var anbragt i Midten Kongens og Dronningens Navneziffer, medens paa hver Side deraf Prins Augusts med Hustru samt Kronprinsen af Danmarks og Prinsesse Lovises. „Kristiania“ gled omtr. Kl. 3 Mandag Efterm. sagte indover til Bryggen under Salut fra Fæstningen og den paa Havnen liggende franske Korvet „Clorinde“, der tillige mandede Hæer og hejste en Masse Flag, samt under lydelige Hurraraab fra den paa Bryggerne og Skibene forsamlede svære Menneskemasse. Ved Landstigningen modtoges de Kongelige af Regjeringens Medlemmer, Byens Kommunalbestyrelse m. Fl., hvorefter Prins August med Hustru tog ind i Palæet, medens de øvrige Kongelige i en med 4 Heste forspændt Wogn hørte op til Støttet ledsaget af det gule Kor i Spidsen. Gaderne, hvor igennem Toget gik, var fyldt med store Menneskemasser, som hilste med Hurraraab; fra Husene vasede de skandinaviske Nigers Flag, og fra Vinduerne regnede paa flere Steder Blomster ned i den kongelige Vogn. Kl. 5 Efterm. var der Midtag hos Regjeringens første Medlem. Idag rejser Kongen til Ringerike sammen med et Par herrer og en svensk Maler. Mandag Morgen følger den øvrige kongelige Familie efter, hvorpaa Alle antages at ville komme tilbage Mandag Aften. Studenterne gjør i næste Uge et Fakkeltog til Dekarsdal, og Byens Borgere giver Tirsdag den 29de et Borgerbal i Byens Festivitetslokale.

Det danske Flag var efter Aftenbladet ikke hejst paa Universitetsbygningen ved Siden af det svenske og norske Flag under det kongelige Indtog i Mandags. Med Rette siges til Bedkommende, at naar man som officiel Autoritet først vilde slagge, maatte det simpleste Høflighedshensyn tilgaa at hejse den Kronprinsens Nationalmærke, der hilsendes som Brudgom til vor Konges eneste Datter, selv om han havde tilhørt et Folk, der stod os fjernere end Danstjerne, og med hvilket Nordmændene ikke stod i ligefremt Uvenskab. Men naar nu Kronprinsen tilhører et Broder- og Nabofolk, saa kan man ikke forstaa Tilførsættelsen anderledes end som en antiskandinaviske Demonstration. At en saadan skulde udgaa fra Universitetet, blev dog meget forunderligt, al den

Stund man netop der først og fremst skulde have ventet Erkjendelsen af Landsfrændskabet mellem de 3de Folk og Bevidstheden om deres fælles kulturhistoriske Opgave.

Til Generalforsamling paa Kristiania Børs Mandag 28de Septbr. først. indbyder Direktionen i det nordbriteriske Telegraf-Kompagni Aktiejerne at fremgaae for at fatte endelig Beslutning i Sagen. I sidste Generalforsamling toges — som meddelt — Beslutning om, at Forsamlingen anser det for ønskeligt, at den af Direktionen foreløbig afsluttede Overenskomst med det danske Kompagni endelig vedtages, og udenbys Aktiejerne anmodes nu i et Cirkulære fra Direktionen om at lade sin Stemme komme betimeligt frem inden Forsamlingens Afholdelse. Siden sidste Generalforsamling har Aktietegningen haat en saadan Fremgang, at Børsen maatte indruges i Mandags, og Foretagendet synes saaledes at være i bedste Gjenænge.

Examen artium er nu tilendebragt. 163 er bleven Studenter, hvoraf 3 i Karakter har faaet udmærket Godt, 93 meget Godt, 57 Godt og 10 temmelig Godt.

Prismedalje (Kongens Guldmedalje) er tildelt Stud. jur. E. C. H. Herzberg for Besvarelsen af den af Universitetet opstillede Opgave: „En Fremstilling af det norske Aristokratis Historie indtil Kong Sverres Tid.“ Den Sjelberupske Guldmedalje har Stud. med. A. S. D. Synnestvedt faaet for Besvarelsen af Opgaven: „Anatomisk Beskrivelse af de paa Extremiteterne forekommende Bureæ mucosæ, ledsaget af Tegninger efter udførte Præparater.“

Haandværkere, som vil søge Rejses stipendium af det dertil besigtede Velg, maa gennem Amtmanden indgive Andragende derom inden 15de Novbr.

Ved Døden er afgang en af Landets ældste Profuratorer, J. Holst i Holmestrand. I sin Kommune var han meget anset og havde været betroet adskillige Tillidshverv.

Kommissionsbetænkningen for Valget af Dplags- og Tilflugtssteder for Marinen anbefaler som Forsynings- og Tilflugtssteder paa Kysten søndenfor Nordlands Amt Trondhjem, Kristiansund, Bergen, Flekkefjord, Arendal, Fredriksværn og Fredrikstad, idet disse Byers Beliggenhed og stedlige Forhold ved Forsyning af større eller mindre Befæstninger gjør dem skikket til Forsvar mod Angreb fra fiendtlige Sibe. Som Kulforsyningssteder ved Hjælp af for Tilførsel der oplagte Kulstube paapeges Levanger i Trondhjemsfjorden, en nærmere bestemmende Havn paa Syd- siden af Stadlandet, Boldsøvig i Leiden mellem Kampen og Fastlandet eller Hillesand ved Stavanger og Trysnæs-fjord imellem Mandal og Kristiansund. Foruden de nævnte Havne, hvorved man nærmest har havt Marinen for Dje, tror Kommissionen, at der som Sikkerhedshavne for Handelsstibe maa blive Spørgsmaal om Lygreffjord og Daa-fjord i Sejlleden ved Mundingen af Hardangerfjorden, Helvigsfjorden indenfor Farum, Stendalsfjorden mellem Kristiansund og Lillefand, Trosbyfjord ved Mundingen af Langevandsfjorden, Trælen ved Tønsberg og Ringdalsfjorden ved Fredrikshald.

Aktietegningen til Drammen-Randsfjordbanens Udvidelse anslaaes i Dr. Tid. at være gaat op til omtrent 100,000 Spd. Anlægskapitalen til Røgsbergbanen troes at ville gaa op til 302,000 Spd. og Banen til Krøderen at ville koste 224,000 Spd., tilf. for begge Banelinjer 526,000 Spd.

Til Støren-Nøraas-Banen har Nøraas Gevær-fabrik i Generalforsamling besluttet at tegne Aktier for 125,800 Spd. Sakt er nordensjelds til dette Jernbaneanlæg nu antegnet Noget over 250,000 Spd.

Listerbaaden vil som Fisterbaad sandsynligvis komme i Brug ogsaa i Nordre Trondhjems Amt, idet Baadbyggerne fra Lister for offentlig Regning skal blive sendt derhen for at give Beskedning i Bygning af disse Baade. En lignende Foranstaltning blev ifjor truffet for Nordlands og Tromsø Amt.

Om Christiemonumentet af Borch har Morgenbl. igen et Brev fra Bergen, hvori Monumentet stærkt hån- res, ligesom der ogsaa nu berettes, at man i Bergen taler om et nyt Monument udført af en anden Kunstner. Da Morgenbladet første Gang kom med dette, blev det frag modsigt fra Bergen, hvorimod derfra blev oplyst, at man i det Hele maatte være tilfreds med, hvad man havde faaet, samt at der slet ikke var Tale om at ville have noget nyt Monument. Sammenhængen hermed er vel nu som før alene et personligt Udsald mod Borch, og man kan let begribe, hvilket Skjøn, der her er ude og taler, idet Brevskriveren blandt andet skjelder paa Borch, fordi han har Mustulaturen under Klæderne. Naar man kræver, at Legemets Mustler skal sees paa en Broncesfigur, klædt i Nutids Dragt, maa Meningen visseelig være den, at Broncen skal være gennemsigtig som Glas et Stykke paa Vejen, gennem Klæderne nemlig, men saa siges Stop! Brevskriveren er maasse istand til at lage en sliig Bronze, Andre kan det vist ikke. Men naar Christies Mustler absolut skal frem, hvorfor da ikke sige lige ud til Borch, at han skulde have taget Christie aldeles nøgen?

Et nyt Salthjæbad tænkes anlagt paa Hvalperne (Kirkebyen) i Lighed med de nærmeste svenske Badesteder Strömstad og Grebbestad.

Dampskibet Nordstjernen styrede Natten til den 14de d. M. 7 Mil udenfor Kysten ved Kristianssand paa Fregatsskibet Baltic. Begge Skibe blev stærkt beskadiget, men kom strax klar af hinanden og hjærgede sig begge uden Hjælp ind til Kristianssand. Ingen Mennesker kom tilskade og Varerne ombord blev ogsaa vel bevaret.

Ved Forhøret over Deltagerne i Arbejderurolighederne i Bergen, hvilket sluttede den 11te d. M., er 260 Personer afhørte. 3 sidder fremdeles arresteret.

Kolerinesygdommen er efter Distriktslægens Indberetning fremdeles i Uftagende i Melhus, Flaa, Hjøland og Hørrig, medens Svækkelsen bagefter gjør, at Mange hjemspøges af nervøse Sygdomme.

Den nye Monitor, der er bleven arbejdet paa Motala Verksted, og har faaet Navnet „Mjölnar“, er nu kommet til Karl-Johansværn paa Horten.

Paa Kirkeempdet i Trondhjem, der overbares af omtrent 50 Præster fra Stiftets forskellige Egne, har man vedtaget Statuter for fremtidige kirkelige Møder, hvori bestemmes, at der i Trondhjem aarlig skal holdes et Møde af saa mange Præster, theologiske Kandidater og Lægmand, som der efter Indbydelsen vil indfinde sig for at drøfte kirkelige Spørgsmaal. Sognepræsten skal sørge for, at Menigheden vælger En eller flere til at repræsentere sig paa Mødet.

Den almindelige tykke Arbejderforening har nylig paa et Møde i Hamburg blandt Andet vedtaget: 3 Betragtning af, at politisk Frihed og politiske Rettigheder i høj Grad er virksomme til Samsfundets almindelige Fremgang, udtaler Arbejderforeningen det som sin Pligt med alle lovlige Midler at ville virke for Opnaaelsen deraf. Arbejdets Rettigheder imod Kapitalens Overmagt maa hævedes med alle mulige Kræfter og især søges betrygget ved Arbejdernes Deltagelse i den lovgivende Myndighed. 3 Betragtning af, at Trykket fra Kapitalen og fra dem, der arbejder paa Frihedens Tilbagegang, i alle Kulturlande betynger Arbejderklassen, og at Arbejdernes Befræbelse først da kan vente Fremgang, naar de optræder paa samme Maade og sammenhengende i alle Kulturlande, er det det tykke Arbejderparties Pligt at gjøre fælles Sag med alle Kulturlandes Arbejderpartier, der ledes af samme Grundtante. 3 Medfør heraf sluttede Generalforsamlingen sig til det engelske Trade unions, som i mange Aar med megen Trofasthed har kæmpet for Arbejderfagen.

3 Spanien er Dyrer uddrøbt under Ledelse af General Prim. Hele Andalusien er i Dyrerernes Hænder og Madrid erklæret i Besættelsestilstand. Forsendelsen af Privattelegrammer til og fra Spanien er forbudt. Et nyt Ministerium er dannet med Concha som Førsteminister, der træffer kraftige Forholdsregler mod Opstanden.

Udnævnt: Dvervogter ved Gaustad P. D. Krogh til Regnskabsfører og Ekonom ved Bodsængslet; Seminarist L. B. Pedersen til Lensmand i Roppen; konst. Sognepræst i Eid D. E. Fridt til Sognepræst i Bynæsset i Nordre Dalernes Provsti; Sognepr. i Veieren under Søndre Salten E. R. Raurin til Sognepr. i Bod i Ytre Romsdals Provsti; Sognepr. i Sundal E. A. Randers til Sognepr. i Bølsø i Ytre Romsdals Provsti; resid. Kapell. i Skien J. N. Staar til Sognepr. i Haus i Nordhordlands Provsti; Personellkap. i Baale E. L. E. Meyer til resid. Kap. i Haus; Rand. theol. A. N. Lange til Personellkap. hos Sognepræsten til Sande; Rand. theol. J. C. Holmboe til Personellkap. hos Sognepræsten til Støren; Soldkasserer i Hammerfest J. S. Dypshil til Soldkasserer i Nisser; Underholdbetjent i Tromsø J. H. R. Berg til Dvertoldbetj. i Badsø; Distriktslæge i Vardø E. C. Paulsen til Berg-læge ved Rongsberg Sølvverk; Kompagnifirurg J. Hjort til Kompagnifirurg ved Armeens Hovedstation; Rand. med. C. D. E. Urboe til Kompagnifirurg i Kristiansandske Brig.; exam. Sjøkadet G. D. Hamilton til Sekondløjtnant i Marinen.

Affædige til Naade: Prof. i Filosofi ved Universitetet J. C. Welhaven (1200 Spd.); Borgmester i Kristiania C. A. Fougstad (800 Spd.); Ritmester og Chef for Trondhjems Rgl. Borgergarde W. L. Schüren.

Tid af hvert.

Amerikanske Sovevaggons. Efter Fr. Gerstæder. Alle Vaggons paa de amerikanske Baner er indrettet med dobbelte Sæder paa begge Sider, mens en aaben Gang løber mellem dem og sætter den Rejsende istand til at gaa over fra den ene Vogn til den anden, og opsoge Venner og Bekjendte. Enhver Vagon har derhos sit lille Kabinet. Sovevognene er bygget med stor Elegance ligesaa vel som Salonvognene. Naar man har til Hensigt at rejse hele Natten og at benytte en saadan Vogn, der næsten altid bliver hægtet fast bag de andre, og i Almindelighed er forsynet med den behørig Udenpaatræff, stiger man strax ind og tager Plads. Sovevognen er højere end de øvrige Vogne, er

rigt bemalet med Farver og Guld, er oventil forsynet med Vinduer og har noget hvalvede Sidevægge. Sæderne er bløde og fine, og foran i Vognen er der desuden et lidet Vaskeskab med en Vaskesandsmugge af Blik, forsynet med en Hane, og derunder et Vaskesandsfad af Marmor. Ved Siden heraf ligger Sæbe, Kam, Børster osv., rene Forklæder hænger der lige i Nærheden. Til højre staar i Hjørnet en anden Beholder med Isvand til behagelig Afbenyttelse.

Om Dagen forraader imidlertid intet Andet Sovevognen. Man ser intet Spor af Senge, ingen Forhæng, og man begriber ikke rigtigt, hvorledes man her kan faa Plads til at lægge sig, og hvorledes man kan stæffe en virkelig Seng tilsove i det snævre Rum. Imidlertid spørger, en for disse Vogne særskilt bestemt, Embedsmand den Rejsende, om han vil benytte en „bunk“ eller Seng for Natten. Den, som siger Nej hertil, maa være forberedt paa, (især hvis Sovevognen er meget fuld), at blive højlig opfordret til at tage Plads i en af 1ste Klasse's andre Vogne. Er Vognen ikke meget opfyldt, saa lader man ham i Almindelighed sidde i Fred; thi det sker kun for senere at undgaa Forvirring.

De, der ønsker en Seng, faar en Mat eller en besynderlig Billet og betaler for den 1½ Dollars (i Papirpenge), naar de vil benytte en Dobbelt seng. Rejser to Bekjendte sammen, og de paa Grund af, at Vognen er overfyldt, vil ligge sammen, betaler de ikke en Stilling mer, altsaa blot ¾ Dollar pro persona. Paa Billetten staar den lejede Sengs Nummer og de, der er fortlørlige med denne Rejsemaal, søger strax ved Indtrædelsen i Vaggonen at sikre sig en Plads, forat de kan faa den underste Seng. De øvre er vistnok ligesaa bekvemme i enhver Henseende; men de er ikke saa greje at komme op i, og Damer kan overhovedet ikke benytte dem.

Nu kommer Aftenen; den i Sovevognen ansatte Tjener melder, at Toget vil holde tyve Minuter ved næste Station, for at de Rejsende kan faa Anledning til at spise til Aften. Nu piber Lokomotivet, der bliver sat Bremser paa Vognene, og strax derpaa staner Toget. Vi gaar ind til en af de to konkurrerende Restauratører, spiser en Aftensmaad, som vi maa betale med fra ¾ til 1½ Dollars. Naar vi nu kommer op i Vognene igjen, ser vi snart, at her i Mellemtiden er betydelig Forandring har gaar for sig. Spjensmanden har benyttet Tiden, mens vi var ude at spise, til at rede saamange, han kunde, af vore Senge. Nu faar vi lidt efter lidt et Indblik i Sovevognens Hemmeligheder, og jeg maa tilføje, at der neppe kan gives noget Simlere og dog intet mere Hensigtspaasende.

De sædvanlig ligeoverfor hinanden staaende Sæder, som er anbragt saa langt fra hinanden, at en temmelig stor Mand magelig kan ligge udstrakt mellem dem, blir løftet op, nogle Støtter stød ud, og derpaa anden lignende Puder af samme Slags stød indimellem, saa de nu danner en fuldstændig Madras. Men det er kun Grundlaget. Nu aabner Manden det, som vi mente var en Straavæg; men som nu viser sig som et stort eller i det mindste et langt Sengeskab, der indeholder brede Madrafer, Hovedpuder, Tæpper og rene Lagen for to store Dobbelt-senge. Disse blir først lagt paa den underste Seng, og Klassen lukker sig til igjen. Paa samme Tid kommer der fra Sidevæggen frem Støtter, der hele Tiden har været ganste skjulte, og som skal holde det øverste Sengeskab oppe, en kort Plantevæg blir trukket frem — man kan ikke spjonne, hvorfor den kommer — for at de ved Fødderne sammenslående Senge kan adskilles fra hinanden, og nu er i en Haandvending to bekvemme og renlige Sengesteder færdige, at ikke det mest forventede Menneske kan ønske sig dem bedre.

Men man er ikke særbig hermed. Vaggonen, som maa have en hel Mængde hemmelige Rum; (thi den er fuldkommen uafhængig af de andre), bringer ogsaa store Messingstønger med elegante Gardiner af rødt Uldstof for en Dag. Disse Gardiner er ordnet saaledes, at de afstiller en Afdeling af den øvre og andre Seng fra en anden og derved i Midten frembringer en med Forhæng forsynet Gang, fra hvilken man hverken tilhøjre eller tilvenstre kan se ind i nogen af Sengene.

De amerikanske Damer er i Almindelighed i høj Grad snærpede, og det maa vistnok i Begyndelsen have kostet megen Nøje at faa dem ind i en saadan for flere fælles Sovevogn. Der er imidlertid taget alt det Hensyn, som det trange Rum tillader, og Damerne synes ogsaa lidt efter lidt at have højet sig for Nødvendigheden; thi de benytter nu Sovevognen for længere Lure næsten i lige saa stort Antal som Herrerne.

Sengene forbliver i spredt Stand, indtil Passagererne om Morgenen gaar til Kofosten, som man sædvanlig indtager mellem Kl. 6 og 7. Saa blir Alt igjen hurtig pakket ind. Som oftest løser man nu Sovevognene fra Toget og lader dem blive staaende paa Stationen for ikke at gjøre Toget større end nødvendigt. L. W.

Bekjendtgørelser.

3 Holt Præstegjeld ere tvende Lærepøster ledige, nemlig i

- 1) Strengereid Skolekreds, hvor Skole holdes 30 Uger aarlig i Kredstue. Løn 50 Spd. og Kostholdsgodtgjørelse 40 Spd.
- 2) Kvastad og Egeland Skolekreds med resp. 21 og 12 Ugers Skole aarlig. 3 Kvastad Kreds holdes Skolen i Kredstue, — i Egeland Kreds holdes Omgangsskole.

Løn 55 Spd. foruden Kosthold in natura. Ansøgninger om disse Lærepøster indsendes til Skolekommissionen i Holt inden 6 Uger fra Dato. Den 29de August 1868.

3 Fulse Præstegjeld er Skolelærepøsten i Egelandskjorden ledig fra 1ste Januar 1869. Undervisningen gives i 3 Kredstoler i 36 Uger aarlig, hvorfor Lønnen er 1 Spd. 24 Stilling samt Kostholdsgodtgjørelse 96 Stilling pr. Uge. Ansøgninger om denne Post, stiledes til Bergens Stiftsdirrektion, og ledsagede af Attester for Duellighed og Forhold, indsendes i betalte Breve til Fulse Skolekommission inden 4 Uger fra Dato.

Fulse Præstegaard d. 26de August 1868.

R. Olsen
Sognepræst.

En Omgangsskolelærepøst er ledig i Lebingens Anney til Stegens Præstgd. i Nordlands Amt. Skoletiden er 36—40 Uger, Kredstens Antal 3 eller 4 efter senere Bestemmelse, Løn 1 Spd. 90 f ugentlig tilligemed Kost og Herberge i Skoletiden. Ansøgninger indsendes til Sognepræsten i Stegen.

Paa Baalers Fjntov i Solør er en Lærepøst ledig. Skolen holdes i 36 Uger aarlig i to Kredse, Hjøberget og Grasberget, i Skolevæsenets Lokaler. Familiebolig haves. Løn 1 Spd. 60 f, Kostholdsgodtgjørelse 1 Spd. 24 f. pr. Skoleuge med Udbytt til personligt Tilleg, hvis man finder sig tilfreds med Læreren. Læreren bespørger Skolelokale's Opvarmning og Rengjørelse imod en Godtgjørelse af 12 Spd. aarlig. Ansøgninger, stiledes til Hamar Stiftsdirrektion og bilagte med Attester til seneste Tid, sendes inden 10de Oktober førstf. i betalte Breve til Baalers Skolekommission i Solør.

Lærepøsten for 3die, 4de og 5te Skolekreds i Ds Præstegjeld, Midthordlands Provstie er ledig. Skoletiden er 42 Uger om Aaret. Undervisningen foregaar i leiede Skolestuer. Læreren nyder for Ugen i Løn 1 Spd. 24 f, og i Kostholdsgodtgjørelse 84 f. Ansøgning, stilet til Bergens Stiftsdirrektion, indsendes til Ds Skolekommission inden Midten af Oktober Maaned førstkommande.

En Lærepøst

er ledig i Lesje Præstegjeld. Skolen holdes i to Kredse — Nordmo og Midtmo — i leiede Lokaler, 18 Uger aarlig i hver Kreds. Aarlig Løn 36 Spd. Kost in natura. Ansøgninger om Posten, stiledes til Hamars Stiftsdirrektion, modtages af Lesje Skolekommission indtil Udgangen af næste Maaned.

Lesje Præstegaard den 12te September 1868.

Bekjendtgørelse

fra

Telegraf-Direktøren.

Paa den nye Telegraflinie mellem Bodø og Lofoten er en Telegrafstation aabnet i Kjøen til almindelig Afbenyttelse.

Den daglige Tjenestetid er: paa alle Søgndage fra Kl. 9 til 12 Formiddag og fra Kl. 4 til 7 Eftermiddag; paa Søn- og Helligdage fra Kl. 4 til 6 Eftermiddag.

Christiania, 16de September 1868.

Til Konfirmation.

3 Kommission hos Undertegnede er udkommet og faaes i alle Landets Boglader:

Bibel-Haandbog

eller Veiledning ved Læsningen af den hellige Skrifts Bog, en Bog for det kristelige Familiehjem, af Joh. Aug. Berg. Bearbejdet efter den svenske Originals 5te Udg. 215 S. Svo, Pris heftet 60 Sk., smukt indb. 84 Sk.

Af Morgenbladets særdeles anbefalende Anmeldelse hidtætt:

„Den svenske Original, hvorefter nærværende Bearbejdelse, er færet, synes at være bleven en virkelig Folkebog i Sverige. — Den har nemlig paa nogle faa Aar oplevet 3 store Udg. og, noget, som ved en i de nordiske Lande ukonkurrensefuld Bog svarer til det ferdobbelte Antal Udgaver ved en tydf eller engelsk Bog, en naturlig Folge af det mere indskrænkede Bogpublikum heroppe i Norden. — Men Værket har ogsaa Sider, der gjør det let forklarligt, at det maatte finde en vid Udbredelse blandt alle Samfundsklasser. — Det er færet i varm kristelig Aand, i en populær enfoldig Stil, der dog aldrig falder over i den barnagtig pjattende Maade, der saa ofte forverles med den paa en grei, snar og sund Fremstilling byggede virkelig populære Strivemaade. — Vogens Fremstilling er saaledes, at den egner sig baade for Høi og Lav. — Ligesom endog Theologerne uden Tvivl vil finde den anvendelig som Ledtraad, saa vil den i enhver kristelig Familie paa Land og i By, — som for den Enkelte være et vigtigt og nyttigt Hjælpemiddel ved Læsningen af den hellige Skrift. — 3 de Skoler, i hvis højere Klasser man ser brugt at dikkere Disciplen meget af navnlig det Historiske i denne Bog, vil den kunne træde isteden herfor, og i intet Almuebibliothek bør den savnes. Vi tro saaledes, at Vogen vil finde megen Indgang, især da Prisen er billig, og Forlæggeren har ladet den i Forhold hertil udstyre særdeles vel, saa den ogsaa egner sig til Konfirmations- og Zulegaver. — Paa Grund af sit rene og sunde Indhold kan den ogsaa anbefales til Enhver.“ Vogen kan erholdes tilsendt i Bogposten mod et Tilleg af 8 f.

Alb. Cammermeyer.